

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové, soudce JUDr. Lukáše Hloucha, Ph.D. a soudce Mgr. Petra Šebka, v právní věci žalobce **R. B.**, zastoupeného Mgr. D. J., obecnou zmocněnkyní, proti žalovanému **Finančnímu úřadu pro Jihomoravský kraj**, se sídlem náměstí Svobody 4, Brno, o žalobě proti rozhodnutí Finančního úřadu v Hodoníně ze dne 20. 12. 2012, č. j. 184382/12/309911708628,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení

[1] Žalobce se žalobou doručenou Krajskému soudu v Brně dne 11. 3. 2013 (dána k poštovní přepravě dne 8. 3. 2013) domáhal vydání rozsudku, kterým by bylo zrušeno rozhodnutí Finančního úřadu v Hodoníně (dále jen „správce daně“) ze dne 20. 12. 2012, č. j. 184382/12/309911708628 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo částečně prominuto

penále na dani silniční ve výši 14.456 Kč, na základě žádosti žalobce o prominutí příslušenství daně vázícího se k daňovým povinnostem na dani silniční za zdaňovací období let 1994 až 2009 včetně. Žalobou se domáhá také uhrazení nákladů soudního řízení.

[2] S účinností od 1. 1. 2013 došlo zákonem č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky, ve znění pozdějších předpisů a vyhlášky Ministerstva financí č. 48/2012 Sb., o územních pracovištích finančních úřadů, která se nenacházejí v jejich sídlech, ke změně organizační struktury správních orgánů pro výkon správy daní tak, že byly zřízeny finanční úřady s působností na území vyššího územního samosprávného celku, jehož název je součástí názvu příslušného finančního úřadu, proto je tedy žalovaným v řešeném případě Finanční úřad pro Jihomoravský kraj.

[3] Žádost o prominutí příslušenství daně byla doručena správci daně dne 31. 12. 2010. Dne 25. 5. 2011 byla předmětná žádost rozhodnutím správce daně, č. j. 116318/11/309911708628, zamítnuta. Toto rozhodnutí bylo rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 24. 7. 2012, č. j. 31Af 129/2011-40, zrušeno. Napadené rozhodnutí v nyní řešené kauze je tedy již druhým rozhodnutím ve věci samé, a správce daně byl tedy vázán právními názory zdejšího soudu ve výše uvedeném rozhodnutí.

II. Obsah žaloby

[4] Žalobce odůvodnil žalobu tím, že napadené rozhodnutí žalovaného je nezákonné pro jeho nepřezkoumatelnost a dále z důvodu absence základních náležitostí rozhodnutí, zejména ve výrokové části a dále v části odůvodnění a vymezil okruh 3 níže uvedených žalobních námitek.

[5] Nesprávné poučení o odvolání – žalobce má za to, že žalovaný jej nesprávně poučil o nemožnosti užití odvolání a má za to, že v souladu s v žalobě citovanou judikaturou bylo povinností žalovaného proti napadenému rozhodnutí připustit užití řádného opravného prostředku.

[6] Nepřezkoumatelnost výroku napadeného rozhodnutí – žalobce žádal prominout veškeré sdělené i nesdělené příslušenství daně za zdaňovací období let 1994 až 2009 včetně, ale ve výroku žalovaného rozhodnutí jsou taxativně žalovaným uvedená rozhodnutí, kterým částečně vyhovuje (promíjí příslušenství daně) žádosti žalobce či nikoliv, ovšem tato rozhodnutí nejsou všemi rozhodnutími, o jejichž prominutí žalobce žádal.

[7] Nepřezkoumatelnost odůvodnění napadeného rozhodnutí – žalobce napadá, že použitá správní úvaha je zcela nedostatečná a nemá oporu ve skutkovém stavu. Žalovaný při svém rozhodnutí nerespektoval ani pro něj závazný Pokyn řady DS, č. j. 43/95 879/2009, ani Pokyn DS č. 159/2007, č. j. 43/33897/2007-431, ani Pokyn č. D-330, č. j. 43/85 111/2009-431. Výrok „částečně promíjí“ opět bez jakékoliv správní úvahy pouze konstatuje, že uvedené důvody posoudil žalovaný jako opodstatněné a při svém rozhodování je zohlednil do celkové výše promíjeného příslušenství a to bez dalšího. K bodům 1-4 napadeného rozhodnutí pak žalobce uvádí, že tyto jsou nedostatečně odůvodněny a odporují skutkovému stavu, a odůvodnění k bodům 5-9 je nepřezkoumatelné, jelikož Pokyn DS stanoví u každého důvodu

procentuální prominutí, což žalovaný nereflektoval a žalovaný zvolil pouze formální nicneříkající a nepřezkoumatelné odůvodnění, čímž zkrátil žalobce na jeho právech.

III. Vyjádření žalovaného a replika žalobce

[8] Žalovaný ve svém vyjádření, doručeném soudu dne 23. 4. 2013, navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl a odkázal především na napadené rozhodnutí. Zároveň žalovaný odmítl námitky žalobcem vznesené, podrobně se vyjádřil ke skutkovým zjištěním s tím, že respektoval pravidla stanovená v Pokynu Ministerstva financí č. D-330 ze dne 29. 10. 2009, č. j. 43/85 111/2009-431 (dále jen „Pokyn D-330“) i jemu předcházejících závazných pokynech – Metodických postupech pro vyřizování žádostí o prominutí daně a příslušenství daně – dovolal se judikatury Nejvyššího správního soudu a konstatoval, že ve vyjádření k žalobě obhájil svůj názor, že v napadené věci postupoval v souladu se zákonem a k porušení subjektivních práv žalobce nedošlo. K ostatnímu pak žalovaný uvádí, že vždy důsledně vycházel ze zjištěného skutkového stavu a spisového materiálu, postupoval zcela v souladu se zákonem a dle pro něj závazných pokynů Ministerstva financí a neshledal v rámci svého správního uvážení důvody pro prominutí příslušenství daně a navrhuje tedy zamítnutí žaloby.

[9] Žalobce ve své replice, doručené zdejšímu soudu dne 20. 6. 2013, uvedl, že na žalobě i jednotlivých žalobních bodech nadále trvá. Stále zdůrazňuje, že tvrzení žalovaného jsou účelová a nemající oporu ve spisovém materiálu. Stále setrvává na svém názoru, že žalovaný nepostupoval dle Pokynů Ministerstva financí a uvádí citaci z Pokynu D-330 k vazbě na skutkový stav v řešené kauze. S odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu pak dodává, že mu mělo být z důvodu tvrdosti zákona příslušenství k dani prominuto, a že správní uvážení správce daně je v daném případě nedostatečně odůvodněné a zcela nepřezkoumatelné. Trvá na svém žalobním návrhu a zrušení napadeného rozhodnutí.

IV. Posouzení věci krajským soudem

[10] V den nařízeného jednání (dne 4. 3. 2015) byla zdejšímu soudu v 8:41 h. doručena elektronickou poštou plná moc žalobce udělená Mgr. Daně Janáčkové s tím, že zástupkyně žalobce současně požádala soud o odročení nařízeného soudního jednání z důvodu její akutní nemoci. Tuto svou nemoc nikterak ničím nedoložila (např. neschopenkou či jiným odborným lékařským vyjádřením). Vzhledem k tomu, že žalobce byl řádně předvolán a lhůta k přípravě na jednání zůstala zachována (předvolání doručeno žalobci dne 19. 2. 2015), postupoval soud v souladu s ustanovením § 49 odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“): „*Neúčast řádně předvolaných účastníků nebrání projednání a skončení věci, nejsou-li důvody pro odročení podle § 50.*“ a za užití ustanovení § 50 s.ř.s.: „*Z důležitých důvodů může být jednání odročeno. Soud může odročit jednání též tehdy, jestliže to účastníci shodně navrhnou.*“ neshledal soud takové důležité důvody, aby bylo jednání odročeno a usnesením rozhodl, že bude jednáno v nepřítomnosti žalobce a jeho zástupkyně. Žalovaný během nařízeného jednání setrval na svém procesním stanovisku.

[11] Žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě dle ustanovení § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) osobou k tomu oprávněnou dle ustanovení § 65 odst. 1 s.ř.s. a jde o žalobu přípustnou ve smyslu ustanovení § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.

[12] Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první, s.ř.s.), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Dospěl k závěru, že žaloba není důvodná a na základě ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. ji zamítl.

[13] Podstata věci je založena na zodpovězení otázky, zda správce daně postupoval při žádosti žalobce o prominutí předmětné daně v souladu se zákonem. Vzhledem k ustanovení § 264 odst. 6 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „DŘ“): *„Žádosti o prominutí daně nebo příslušenství daně, žádosti o prominutí daňového nedoplatku, žádosti o posečkání daně nebo její zaplacení ve splátkách, které byly podány podle dosavadních právních předpisů a které nebyly vyřízeny do dne nabytí účinnosti tohoto zákona, se posoudí podle podmínek obsažených v dosavadních právních předpisech.“* a vzhledem k faktu, že žádost byla podána v době účinnosti zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „ZSDP“), bylo třeba posoudit žalobcovu žádost dle ustanovení § 55a ZSDP, což také žalovaný učinil.

[14] K žalobní námitce uvedené v bodě [5] tohoto rozhodnutí, zdejší soud uvádí, že napadené rozhodnutí obsahuje poučení ve znění: *„Proti tomuto rozhodnutí nelze uplatnit opravné prostředky.“* Dle ustanovení § 55a odst. 4 ZSDP: *„Rozhodnutí o žádosti o prominutí daně nemusí obsahovat odůvodnění a opravné prostředky proti němu se nepřipouštějí.“* Díkce zákona je v daném případě zcela jednoznačná, nebyla stran opravných prostředků prolomena ani kasačním soudem (ohledně prolomení díkce stran odůvodnění viz dále v textu tohoto rozhodnutí), naopak jím byla potvrzena v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 10. 2009, č. j. 5 Afs 44/2009-64 (publikováno ve Sbírce NSS pod č. 2249/2011 Sb.), podle kterého *„Ustanovení § 55a odst. 4 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, podle něhož se proti rozhodnutí o žádosti o prominutí daně opravné prostředky nepřipouštějí, je třeba vykládat tak, že opravné prostředky nelze uplatnit jak proti rozhodnutí, kterým se žadateli promine daň či příslušenství daně zcela nebo zčásti, tak proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti. Obdobně nelze uplatnit opravný prostředek proti plošnému prominutí daně prostřednictvím tzv. generálního pardonu ministerstva financí.“* a tak musí na základě výše uvedeného zdejší soud jednoznačně konstatovat, že poučení správce daně bylo zcela dostatečné a zákonné a uvedená žalobní námitka je tedy nedůvodná.

[15] Úvodem je dle krajského soudu uvést ustálenou judikaturu v řešené věci. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 15/2007-106: *„(I.) Ačkoliv zde není veřejné subjektivní právo daňového dlužníka na poskytnutí daňové úlevy ve formě „prominutí daně“, je rozhodnutí příslušného správce daně vydané podle § 55a zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, přezkoumatelné ve správním soudnictví. (II.) Správní soud pak při přezkoumávání takového rozhodnutí o prominutí daně, které vychází toliko ze správního uvážení rozhodujícího orgánu, zkoumá, zda bylo vydáno v řádném řízení*

vymezeném normami hmotného i procesního daňového práva s vyloučením případné svévole rozhodujícího orgánu.“ Ústavní soud pak ve svém usnesení ze dne 13. 11. 2007, sp. zn. IV.ÚS 2323/07 konstatoval, že „*Ustanovení § 55a zákona o správě daní a poplatků upravující prominutí daně či jejího příslušenství je právní normou, která zahrnuje kombinaci neurčitého právního pojmu a správního uvážení; neurčitý právní pojem, zde představovaný „důvody nesrovnalostí vyplývajících z uplatňování daňových zákonů“ (jako předpoklad prominutí daně) a „důvodem odstranění tvrdosti“ (jako další možný předpoklad prominutí příslušenství daně) nelze obsahově dostatečně přesně vymezit a jeho aplikace závisí na posouzení v každém jednotlivém případě. Zákonodárce takto vytvořil prostor veřejné správě, aby zhodnotila, zda konkrétní situace patří do rozsahu neurčitého právního pojmu či nikoli, přičemž s existencí určitého skutkového stavu není jednoznačně spojen jediný právní následek; je pak na uvážení správního orgánu - ve stanovených mezích - takový následek určit, jmenovitě rozhodnout, zda žádosti daňového dlužníka vyhovět a daň či její příslušenství prominout či nikoli.*“ Je třeba také dle zdejšího soudu vycházet z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 10. 2010, č. j. 5 AfS 51/2010-107, ve kterém kasační soud konstatoval: „*Dle § 55a odst. 1 daňového řádu může ministerstvo daň zcela nebo částečně prominout z důvodů nesrovnalostí vyplývajících z uplatňování daňových zákonů. U příslušenství daně tak může učinit i z důvodu odstranění tvrdosti. K tomuto prominutí může dojít v kterémkoli stadiu daňového řízení. Dle odst. 2 citovaného ustanovení může ministerstvo obecně závazným právním předpisem zmocnit k provádění tohoto svého oprávnění správce daně. V tomto zmocnění vymezí bližší podmínky, zejména okruh důvodů a výši daně, která z těchto důvodů může být posouzena a prominuta. Na základě zákonného zmocnění ministerstvo financí vyhláškou č. 299/1993 Sb. ze dne 1. prosince 1993 zmocnilo územní finanční orgány k promíjení příslušenství daně. Ve smyslu § 1 odst. 1 citované vyhlášky může finanční úřad k zamezení nesrovnalostí vyplývajících z uplatňování daňových zákonů nebo tvrdosti zcela nebo částečně prominout příslušenství daně podle daňových zákonů, s výjimkou exekučních nákladů, a to maximálně do výše 600 000 Kč v běžném kalendářním roce u jednoho daňového dlužníka a jedné daně.*“

[16] Dle § 55a odst. 4 ZSDP nemusí rozhodnutí o žádosti o prominutí daně obsahovat odůvodnění a opravné prostředky proti němu se nepřipouštějí, nicméně kasační soud ve svém již jednou citovaném rozsudku ze dne 9. 10. 2009, č. j. 5 Afs 44/2009-64 (publikováno ve Sbírce NSS pod č. 2249/2011 Sb.) uvedl, že „*pokud rozhodnutí o prominutí daně dle § 55a daňového řádu podléhá soudnímu přezkumu, musí mít soud možnost přezkoumat, z jakých důvodů tak správce daně učinil. S ohledem na potřebu odstranit pochybnosti o dostatečně spolehlivě zabezpečené objektivitě a transparentnosti při rozhodování o prominutí daně je nutné v rozhodnutí o prominutí uvádět též odůvodnění, přestože to zákonná úprava nestanoví.*“ Nejvyšší správní soud je toho názoru, že pokud správce daně dospěje k závěru, že nastaly podmínky pro prominutí příslušenství daně, měl by se rovněž vyjádřit i k důvodu, pro který penále prominul v konkrétní výši. Z citovaného je zcela zřejmé, že účelem tohoto postupu je zavést do praxe Ministerstva financí a územních finančních orgánů větší transparentnost rozhodování kompetentních orgánů o žádosti o prominutí příslušenství daně, jejíž zárukou je odůvodnění těchto rozhodnutí, resp. odůvodnění aplikovaného správního uvážení příslušných orgánů při jejich rozhodovací činnosti, přestože z dikce zákona taková povinnost nevyplývá.

[17] Ve světle výše uvedených závěrů je dle právního názoru zdejšího soudu finanční úřad (případně ministerstvo) povinen v rozhodnutí o prominutí daně vymezit předmět řízení, a pokud se jedná o prominutí příslušenství, je třeba trvat na tom, aby finanční úřad specifikoval daň, s níž se žadatel dostal do prodlení, přičemž součástí identifikace daně musí být zdaňovací období, za něž byla daň stanovena a závěry správce daně (a zejména jeho správní úvaha stran důvodů odstranění tvrdosti zákona) pak musí být také řádně odůvodněny tak, aby byly přezkoumatelné ve správním soudnictví. Přesně v těchto intencích citovaných rozhodnutí Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu postupoval krajský soud v tomto řízení.

[18] K nepřezkoumatelnosti výroku napadeného rozhodnutí (námitka uvedená v bodě [6] tohoto rozhodnutí) zdejší soud shledává, že z výroku napadeného rozhodnutí je zcela seznatelné, o jakou žádost žalobce se v projednávané věci jednalo, o prominutí příslušenství které daně a vázícího se ke kterým daňovým povinnostem bylo rozhodnuto a poté je jednoznačně určeno, jak správce daně rozhodl pro jednotlivá zdaňovací období, u kterých je jednoznačně a zcela přezkoumatelně uvedeno, jakým platebním výměrem bylo sděleno příslušenství k dani, případně jakým předcházejícím rozhodnutím již bylo toto příslušenství daně částečně prominuto. To, že správce daně souhrnně konstatoval, že pro určitá zdaňovací období nevznikla žalobci (daňovému subjektu) povinnost uhradit penále, a proto o vyjmenovaných zdaňovacích obdobích nebylo rozhodováno, lze hodnotit jako zcela zákonný postup přezkoumatelně vypořádávající žádost žalobce, jelikož by bylo zcela nevhodné a ostatně i neúčelné, kdyby správce daně naprosto stejný výrok (o neexistenci povinnosti uhradit penále a tedy nemožnosti rozhodnout) pouze kopíroval a opakoval pro jednotlivá zdaňovací období. Stejně tak lze hodnotit výrok napadeného rozhodnutí, že jiné příslušenství daně v předmětných zdaňovacích obdobích žalobci nevzniklo, a proto o nich nebylo rozhodováno, z naprosto stejných důvodů, jak jsou popsány výše. Krajský soud pak konstatuje, že všechny tyto závěry správce daně mají jednoznačnou oporu v předloženém spisovém materiálu. Jinými slovy řečeno: z výroku napadeného rozhodnutí je zcela patrné, o čem a jak správce daně rozhodl a v tomto ohledu je třeba samotný výrok napadeného rozhodnutí považovat za naprosto přezkoumatelný a uvedená žalobní námitka je tedy nedůvodná.

[19] Stran vypořádání žalobní námítky uvedené v bodě [7] tohoto rozhodnutí týkající se nepřezkoumatelnosti odůvodnění napadeného rozhodnutí vyšel soud jak z judikatury kasačního i Ústavního soudu citované výše, tak také z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 8. 2011, č. j. 8 Afs 10/2011-85, ze kterého vyplývá, že: „*Problematika prominutí daně je otázkou nikoli procesního přezkumu pravomocného daňového rozhodnutí, ale již přímým zásahem do předtím stanovené daňové povinnosti. V případě prominutí daně není předmětem posouzení rozpor s právními předpisy či podstatné vady řízení, ale musí existovat nesrovnalosti, které vyplývají z uplatňování daňových předpisů, tedy okolnosti mající svůj původ spíše než v činnosti daňových orgánů v obsahu daňových právních předpisů. Případně prominutí příslušenství daně podle § 55a odst. 1 ZSDP by pak mělo zajistit, že v případě, kdy to sociální či ekonomická situace daňového dlužníka objektivně vyžaduje, nebo kdy je to z jiných legitimních důvodů na místě, bude sankce v jeho konkrétním případě přiměřeně snížena či zcela eliminována nebo že mu budou alespoň ulehčeny časové podmínky jejího uhrazení. Jakkoli na tyto úlevy není dán právní nárok, plyne ze zásad zákazu libovůle a předvídatelnosti rozhodování správních orgánů požadavek jednotného a racionálního*

rozhodování v těchto případech tak, aby nedocházelo k bezdůvodnému zvýhodňování či naopak znevýhodňování daňových subjektů (rozsudek NSS ze dne 5. 12. 2008, čj. 2 Afs 97/2008-54). Je to právě soudní přezkum zákonnosti takových rozhodnutí, který může dodržení těchto požadavků zajistit. Je pak zcela na místě, aby soud mohl v těchto případech přezkoumat, zda správní orgán nepřekročil meze správního uvážení a zda jeho rozhodnutí v sobě nenese znaky libovůle.“

[20] Krajský soud tedy zkoumal zákonnost odůvodnění napadeného rozhodnutí zejména s ohledem na výše citované závěry kasačního soudu a zdůrazňuje, že jeho úkolem je posouzení toliko toho, zda správce daně nepřekročil meze svého správního uvážení a jestli nejednal svévolně. Jak vyplývá z žádosti žalobce i z předloženého spisového materiálu, žalobce žádal o prominutí příslušenství daně z důvodu tvrdosti s tím, že se jednalo o jeho první žádost o prominutí příslušenství vázícího se k předmětné dani.

[21] Ve své žádosti pak žalobce vymezil 9 důvodů, kterými svou žádost odůvodnil. Každý z těchto 9 důvodů pak žalovaný vypořádal v samostatném odůvodnění (vždy vypořádáno k jednotlivým bodům jako např. „k bodu 1“ atd.). Důvody 1-4 žádosti pak žalovaný hodnotil jako neopodstatněné a krajský soud konstatuje, že vždy v každém případě žalovaný důkladně a až s nadstandardní pečlivostí důvody nevyhovění žádosti přezkoumatelně odůvodnil. Tyto důvody pak zdejší soud porovnával se skutkovými zjištěnými vyplývajícími z předložené spisové dokumentace a došel k závěru, že jim odpovídají a mají v této spisové dokumentaci skutkový podklad. Navíc odůvodnění těchto bodů v žádném ohledu nenese znaky libovůle a jednoznačně z nich vyplývá, proč správce daně neshledal naplnění základní podmínky nesrovnalostí vyplývajících z uplatňování daňových zákonů či odstranění tvrdosti.

[22] Body 5-9 pak žalovaný shledal jako opodstatněné s tím, že tyto opodstatněné důvody zohlednil do celkové částky promíjeného příslušenství daně. Správce daně na základě postupu stanoveného Pokynem D-330 a dle Metodických postupů pro vyřizování žádostí o prominutí daně vydaných Ministerstvem financí pod č. j. 43/95 879/2009, prominul ze všech částek sdělených uvedenými platebními výměry 60 % a to v souhrnu pro důvody 5-9 předmětné žádosti žalobce. Pokud po odečtení částky vypočteného prominutí zbývala z předmětného příslušenství daně částka nižší než 500 Kč, prominul správce daně celé příslušenství. Krajský soud konstatuje, že žalovaný v napadeném rozhodnutí jednoznačně odůvodnil, že využil kritéria pro uplatnění zvýšení promíjeného příslušenství dle čl. II bodu C Pokynu D-330 (tzv. bonus) s tím, že protože se v případě současného naplnění více položek v článku C.I. bonusová procenta nesčítají, s výjimkou posouzení úrovně spolupráce se správcem daně, byla použita nejvyšší procentní sazba ve výši 40 % (tj. za bezdlužnost daňového subjektu), ke které byla připočtena sazba ve výši 20 % (tj. za úroveň spolupráce se správcem daně), a žádné z kritérií pro uplatnění snížení promíjeného příslušenství dle čl. II bodu D Pokynu D-330 (tzv. malus) nebylo naplněno. Tento výpočet je pak také zcela jednoznačně zachycen v předloženém spisovém materiálu, a to v jednotlivých úředních záznamech z jednání komise finančního úřadu k jednotlivým zdaňovacím obdobím. Krajský soud musí hodnotit tento postup správce daně (který navíc využil automatizovaného systému pro výpočet výše prominutého příslušenství daně) za zcela transparentní a nevyvolávající žádný pochyb o objektivním (a nediskriminačním) přístupu správce daně k žalobci. Nadto zdejší soud nemůže pominout ani ten fakt, že na případ žalobce byla použita nejvyšší procentní sazba prominutí a

žalobci bylo tedy z větší části vyhověno a nadpoloviční příslušenství k dani bylo prominuto. Odůvodnění tohoto postupu (a výroku napadeného rozhodnutí) pak zdejší soud shledává zcela přezkoumatelné a zákonné.

[23] Krajský soud musí po studiu předložené spisové dokumentace konstatovat, že správce daně postupoval při posuzování žádosti o prominutí příslušenství předmětné daně zcela v souladu s Pokynem D-330 a dle Metodických postupů pro vyřizování žádostí o prominutí daně vydaných Ministerstvem financí pod č. j. 43/95 879/2009 a posoudil žalobcovy důvody správně tak, že fakticky nenaplnily zákonný důvod tvrdosti či existence nesrovnalostí vyplývající z uplatňování daňových zákonů, pro něž může dojít k prominutí příslušenství daně, a musí konstatovat, že žalovaný postupoval pro něj v tu dobu dle závazných postupů stanovených nadřízeným správním orgánem a dodržel podmínky v těchto nastavených postupech stanovené. V dané věci nedošlo k žádnému odklonu ze strany správce daně od správní praxe (k tomuto pak dle zdejšího soudu ani nebyl dán důvod) a správce daně tak dle právního názoru tohoto soudu postupoval zcela v souladu s Pokynem D-330 a vycházel z Ministerstvem financí stanoveného systému vymezující důvody a skutečnosti posuzované při tomto typu rozhodování. Na tomto postupu správce daně zdejší soud neshledává nic nezákonného či nepřezkoumatelného. Na základě všech výše uvedených skutečností musí krajský soud konstatovat, že odůvodnění napadeného rozhodnutí je jednoznačně přezkoumatelné a také v souladu se zákonem, a že uvedená žalobní námitka je nedůvodná.

[24] Zdejší soud tedy závěrem musí shrnout, že žádná z uplatněných žalobních námitek nebyla důvodná. Po důkladném studiu předložené spisové dokumentace a napadeného rozhodnutí musí krajský soud konstatovat, že žalovaný podrobil žádost žalobce o prominutí příslušenství daně zevrubnému zkoumání a zcela zákonně dospěl k závěru (správnímu uvážení), že v ní nelze spatřovat zákonný důvod pro prominutí příslušenství daně z důvodu odstranění tvrdosti zákona, a svůj závěr přezkoumatelně a zcela vyčerpávajícím způsobem odůvodnil, přičemž vycházel zcela z ustálené judikatury soudů ve správním soudnictví. Krajský soud má také za to, že žalovaný postupoval i v souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2008, č. j. 2 AfS 99/2008-52, podle kterého by institut prominutí příslušenství daně měl „zajistit, že v případech, kdy to sociální či ekonomická situace daňového dlužníka objektivně vyžaduje nebo kdy je to z jiných legitimních důvodů na místě, bude sankce v jeho konkrétním případě přiměřeně snížena či zcela eliminována nebo že mu budou alespoň ulehčeny časové podmínky jejího uhrazení“ a zcela správně dovodil, že v daném případě žalobce tyto okolnosti (objektivně špatná sociální či ekonomická situace daňového subjektu) nikterak neprokázal, ani nedoložil správci daně či zdejšímu soudu takové důkazy (či provedení důkazních prostředků), které by tuto okolnost měly prokázat a je tedy třeba uzavřít, že z ničeho v řešené kauze nevyplývá, že by pro další snížení či eliminování sankce byl jakýkoliv právní či skutkový důvod. Nadto krajský soud konstatuje, že žalovaný postupoval zcela ve standardu přezkoumávání podobných žádostí, své správní uvážení řádně odůvodnil, a v jeho rozhodnutí nespátřuje žádné znaky nezákonné libovůle.

V. Shrnutí a náklady řízení

[25] S ohledem na vše shora uvedené dospěl soud k závěru, že rozhodnutí žalovaného bylo vydáno v souladu se zákonem a shora uvedené žalobní námitky uplatněné žalobcem nejsou

důvodné. Soudu tedy nezbylo, než žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítnout.

[26] Výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší. Žalovanému, který měl v řízení plný úspěch, však žádné náklady spojené s tímto řízením nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení nemá.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 4. března 2015

JUDr. Jaroslava Skoumalová
předsedkyně senátu